

marijke

Marijke doet deze zomer verslag van haar leven met deeltijdpleegkind Félicity. Vandaag spreekt Fé voor het eerst in haar leven iemand in een rolstoel.

Zwemles

Zwemmen is wat Fé het allerliefste doet als ze het weekend bij ons is. Zodra we op zaterdag een broodje hebben gegeten, stopt ons pleegmeisje haar handdoek, badpak en bandjes vliegensvlug in een tas, pakt de autosleutel en zet zich op de achterbank. Wij wrijven ondertussen de slaap uit onze ogen.

In het zwembad vertelt ze eerst altijd even aan de mevrouw bij de kassa dat ze vandaag gaat zwemmen, om daarna Erik zijn pashokje te wijzen en zich vervolgens samen met mij in het grote groepspashok om te kleden. „Ga jij ook zwemmen?” vraagt ze aan elke mede-omkleeder. Soms giebelt ze zachtjes: „Kijk dan, die heb blote billen.”

En dan... zwemmen! Nou ja, zwemmen is wat te veel gezegd, het is meer springen en spartelen. Fé heeft namelijk, zoals zoveel kinderen uit minder bedeelde gezinnen, geen zwemdiploma. Want zwemles is duur. Omdat we het belangrijk vinden dat een kind, zeker in ons waterland, kan zwemmen, hebben we dit probleem bij Pleegzorg aangekaart. Die begreep ons punt. Vervolgens werd er in gesprek met de gemeente gekeken waar het geld dan vandaan kon komen, moesten papieren ingevuld en nog meer gesprekken gevoerd. En nu is er goed nieuws: ze kan op zwemles! Dankzij het Jeugdsportfonds, dat kansen biedt aan kinderen en gezinnen waar onvoldoende geld is om lid te worden van een sportvereniging.

Tijdens de eerste les mogen Erik en ik ook meezwemmen. In het zwembad komen we er pas achter dat dit uurtje niet alleen is bestemd voor 'zorgkinderen', maar ook voor lichamelijk en geestelijk gehandicapten. Zo zien we hoe een vrouw met een lift het bad in wordt geholpen, drijven wij binnen no time tussen Jannie, die om de vijf minuten roept dat ze straks gaat douchen en Jan,

die elke keer als hij langs zwemt vraagt: „Gaat goed, hè?” Ik knik.

Ook Erik wordt regelmatig aangesproken. „Zouden anderen nou ook denken dat wij...?” zegt hij. Het zou zomaar kunnen. Juist dat gegeven maakt dit uurtje zo bijzonder. Hier is iedereen gelijk, hier is iedereen blij, hier is alles wat telt: water en plezier.

Als we na afloop onder de douche staan, vraagt ons pleegmeisje aan een mevrouw in een rolstoel: „Waarom zit jij in een stoel?”

'Zouden anderen nou ook denken dat wij...?'

„Omdat ik niet kan lopen.”
„Maar je kan wél douchen!”

Als we net in het kleedhok zijn, komt dezelfde mevrouw binnengereden.

„Hé hallo, kom jij je ook hier omkleden?” vraagt Fé. De mevrouw knikt.

„Zal ik je haartjes kammen?” vraagt Fé.

„Dat is goed, hoor.”

Ons pleegmeisje gaat op de plank zitten die is bestemd om kleine kinderen om te kleden en dirigeert de mevrouw naar de plek voor haar.

Een mevrouw. Een meisje. Een rolstoel. Natte haartjes. Een kam. Twee blije gezichten. Of nee: drie. ■

Marijke Kolk is sinds anderhalf jaar weekendpleegmoeder.